

Verzár Éva
Áldott ember

Józsi szédelegve lép ki háza udvaráról. A kapu nyikorgása még el sem halkul, amikor nyomába mán egy sereg liba nyújtogassa a nyakát, szipogva futna utána, ha ő mérgibe közéjük nem rúgna hosszú, szürke nadrágba bújtatott lábaival:

- Hogy vinne el a kánya, s ütne belétek az istennyila, még tünektek es rajtam kell kitőtenetek gágogó természeteteket. – Azok csak nem ojjan ijedősök, csak közelebb merészkednek, amint aztot lássák, hogy az ember lába a földet megérintette. – Nem úgy van az komácskáim – mérgeződik tovább s megfogja egyik lúd fejit, tengelye körül forogni kezd a szerencsétlen állattal együtt, s amikor mán ő es szédülni kezd jó messzire hajítsa a sziszegő zsákmányát.

- Oszt ennyi vót, látád-e te ocsmány lábospavaló!

Mán négy vagy öt álló napja ki sem mozdult otthonról. Megelégette s lesz, ami lesz, ő elemenyen a kocsmába, mer erősen hiányzott egy decinyi kevert vagy valamiféle jó erős pájinka, hogy látott vóna szebb világot az es, aki kitalálta, hogy a szesz erősen jót teszen a férfiembernek főleg, ha annak lelki búbánata vagon.

Józsinnak vala. Mégpedig nagy. S fogalma sem vót, hogy mossa le magáról a szégyent, ami érte. Főleg most nem gondolkozott azon, mer kalapja alól csak asztot vót ideje s mersze lesni, hogy kivel fut esze az

utcába. Pedig arra nem kellett volna gondja legyen, mer aki őt meglátta, vagy átment az utca másik oldalára, vagy a kapuellőtt beszélgető asszonyok azonmód iszkoltak béfelé, amint meglátták közeledni feléjük.

- Bolondok ezek, suhintott lett mindenki mán? Hát mán nincs ebbe a porfészekbe senki, aki ne tudna arról, ami vele megesett? S osztán, hogy gondolják, hogy ő... Nohát, zavarodott egy emberek laknak errefelé, ahejjet, hogy sajnálnák, vagy kacagnának egy jó nagyot, még azt es hallá, hogy gúnyosnévvel cifrázzák ősgyökeres falubelijiket. A hát, tőzsgyökeres! Nem gyűttment, akit csak egy-két éve ismernek! Neki itt született még az ükapja es.

Szerencsére nincs messze a kocsmá. Mán messziről lássa, hogy kiszereztek nyáriásra. Ki vannak rakva az asztalok, székek, s hála istennek senki sincs látóközelbe.

A nap melegire a hideg téltől megszabadulva feketehátú, szivárványszemű jó nagydarab döglégy nagy sebességgel, megérezve az édes illatot csap le a borszagú asztallapra. Csápját előrenyújtva ízleli a fröcss maradékát, s repülne tovább - teli a levegő jobbnál-jobb illatokkal -, ha lába nem ragadna belé a vastagon, épp megkötni készülő szirupos foltba. Ez leve a veszte, mer Józsi, amint meglássa óméltóságát öklivel pontosan a fejire csap jó mérgesen, amire a kocsmárosné kárálva lép ki.

- Mi a bajod Józsi? Még le sem ültél s mán csapkocc. Esztet én nem tenném a te hejjedbe, mer úgy-e nekünk még volna megbeszélni valónk es.

- Vóna, csak nem vélem, ha csak az nem, hogy nyomba hozol nekem egy kupica köményest, de osztán fel ne hígytsd, erősen nagy haragomba vagyok.

- Menyek, mán menyek, de osztán el ne mennyél addig, amíg nem beszélünk, mer nem akarok a falu szájára kerülni, s ha te hallgacc, akkor még egy kupucával meg es tódanám azt az itókát.

- Eriggy Máris a dógodra, elég bajt hoztál a fejemre, most hozdad azt a pájinkát, de rögvest.

Sietős vala biza Jánosnak, mert hallá, hogy fütyül a vonat, s ha mán riogat, akkor menten a vonatról jövök es ott lesznek meginni egy kis hazait, mielőtt végtére az asszony uralma alá kerülnének az édes otthonba. Asztot pedig nem várná meg. De csak teltek a percek Máris valamiféle úri vendéget kapott, akinek ki kellett vinnie a vacsorát, s szomja es erős vala, így hát várt annak ellenire, hogy mán gyüvögettek béfelé a munkából hazajövök. S mire feleszmélt asztala mellett állt régi cimborája, aki csak néha-néha járogatott haza öregannyához.

- Minden jót János.

- Neked es Józsi.

- Leülnék melléd.

- Üjj, ha nem szégyelled magadot velem mutogatni.

- Osztán mér szégyelleném, eddig es jó pajtások valánk.

- Az, de eztán lehet, nem leszünk.

- Mét ne lennénk?

- Semmit sem hallottál a vonaton?

- Nem én, újságot olvastam végig. Oszt mit kellett vóna hallanom?

- Elkapott a rendőr.
- Mással es megesett.
- De nem az, ami vélem.
- Na, mondyad mán, mindent harapófogóval kell kiszeggyek belőled?
- Négy napja, Trabanttal jövék haza a városbúl.

Oszt

megburrogtattam egy kicsit, itt e, pont a kocsmá előtt, miután békaptam egy üveg söröcskét. Na erre elékerült a sarokból a rendőr. Vette észre a ménkű, siettem, csak futtába jöttem bé, körbe se néztem, úgy mentem ki az ajtón. Alig attam gázt s hevítettem a motort, amikorra eléem állt a szemfülese.

- Húha! A baj! Mejjik vót, az a kicsike?

- A hát. A másik oda se gyütt vóna, egyfalusiak vagyunk, de ez a pattanós menten azt akarta vóna, hogy fújjak.

- Osztán?

- Kiegyeztünk, annyiba rendes vót. Mondám néki, hogy csak most ittam, egész nap még vizet es alig, de ha fújok, akkor kimutassa az a fiola, pedig a vérembe még nem lehet egy csepp alkohol se.

- No, akkor elengedett?

- A rossebbe engedett el. Békűdött vizelni egy üvegbe, hogy

kimutassák igaz-e, hogy egész nap nem ittam semmit. Bémenék, de félve, mer igaz, hogy itthon csak egy sör vót bennem, de a városba kettőt még békapék, s erősen feszített a hójagom, tuttam, hogy abba biza sör van.

- Ezér lógatod a fejed? Megbüntetnek, oszt kifizeted, nem áll meg a világ járása, vagy mi.

- Ha csak az lenne! De más es van. Az úgy vót, hogy bémenék

egy üveggel a kezembe s a pattogóval a nyomomba a WC-re. A meg ahogy bérérek mán kiabájja, hogy siessek. Siettembe azér észrevettem a földön egy jó nagy üveget, amibe ojjan vizeletféle vala. Hogy lehetett vóna másvalami es, nem gondolkoztam én, csak tőlem ne származzék. Én nagyokos menten felvettem, az üvegembe loccsanték belőle, s utána csurgattam istenigazából azt, ami felgyülemlt bennem. Azzal kész vótam. Gondótam megszabadultam a gonosztól. Hát nem. Másnapra úgy délelőtt tájt, amikor egy kupicáét kerekeztem ide, jó a pattogó.

- Szerencséd vót cimbotra, megúszta.

- Az, egy csepp szesz nem vala benne.

- Ügyes vagy ecsém, nem hijába vagy te Okos János.

- Vótam, eztán Áldott János leszek, eztet ragaszták reám a falusiak.

- Mer?

- Áldott állapotot mutatott ki a vizelet, ember! Hát nem érted, terhes lettem egy szempillantás alatt, s most engem kacag az egész falu népe.

- Miiiiiiiiii????????

- Terhes. Áldott állapotba vagyok a minta szerint, megdöglött a béka.

- Kié vala az a minta, aztot tudod-e?

- Hát a Márisé! Kié másé? A doktor kéré tőle valamijen vizsgálatra.

- Azannyát neki.

- Mi bajod Józsi? Mán te sem vagy barátom emiatt?

- Azannyát ember! Cimborá, akkor én vagyok az apa! -

Hogy honnan, honnan nem, esmént kerülgetni kezdé egy légy az asztallapot. Az es leszálla, mind az elhunyt elődje, de csak annyi történt, hogy most Józsi csapott reá felindulásába, igaz arra Maris megint kijöve, s állt, mind a cövek, mukkanni sem mert.

Hát azt, hogy ezután mi történt János nem várta meg, inkább meglógassa a libákat, mindhogy végighallgassa ezek beszédit, majd a keresztelőn ott lesz. Mer ha anya, jobban mondva apa nem lett belőle, keresztapa még lehet, az hótszentség.